

NOIEMBRIE, NOAPTEA

Corneliu Sofronie

O frunză în vânt bătă noaptea, pe la miezul ei, la fereastra cetăeanului Ilie Popeang, un mo negu de vreo 75 de ani, om simplu și surd oarecum (în sensul că auzea numai cu urechea dreaptă), sârăc, foarte sârăc și aproape orb. Ilie Popeang, având urechea dreaptă îndreptată spre fereastră, auzi zgomotul și se sperie. Nu vru să răspundă, ci se ghemui făcându-se mic, mic (vorba vine, căci avea 1,40 m cu totul) și trase plapuma peste cap. Abia mai respira. Din când în când mai scotea capul și cu urechea dreaptă încerca să mai perceapă eventualele zgomote. Acestea persistau. Frunza bătă la fereastra mo neagului, umplându-l de groază. Crescut cu frica lui Dumnezeu, mo neagul îi zise totuși că nu e cretinete, chiar dacă îi este teamă, și nu întrebe cine-i la fereastră. Dacă e, cumva, un drumeț rău, trebuie să-i dea găzduire!? Așa că îi luă inima în dinți, cu o voce aproape sugrumată, întrebă:
- Cine-i acolo?

Frunza însă nu auzi, într-atât de slabă fu vocea mo neagului, de aceea continua să bătă la fereastră, astfel că mo neagul începu să urle fără să-i dea seama ce zice.
Ipa de spaimă ...

- Cine-i acolo? Cine-i acolo? Cine-i acolo?

- Sunt o frunză adusă de vânt! veni prompt răspunsul.

Mo neagul nu înțelese prea bine, de aceea zise:

- Atunci, iac-tă, dacă ești om bun, îți deschid fereastra.

și o deschise. Frunza intră în casă, urmată de altele. Mo neagul privea înmormurit. Și în timp ce frunzele intrau în casa lui, el tot cerceta cu o lanternă, prin fața casei, să vadă cine a bătut la fereastra sa. Purtate de vântul ce pârtrundea în voie pe fereastra larg deschisă, frunzele se așază pe pat. Direct pe pernă ...

- Ce bine este să-și poartă capul pe o pernă! zise una dintre frunzele în vânt. Apoi adormiră toate. Erau foarte obosite.

Mo neagul se întoarse spre ele, căci îi se părură că auzise pe cineva vorbind. Văzând, însă, că este vorba doar de niște biete frunze, îi zise că, sigur, a început să aibă halucinații...

- Vârsta, taic , vârsta! E semn c ă acu i m ă duc dup ă baba mea! zise mo neagul, vorbind doar pentru el. Apoi se a eză pe pat, dar nu pe pernă , c ă ci nu vroia s ă deranjeze frunzele... Adormi. În schimb, frunzele se treziră . i, purtate de vânt, se rotiră în jurul mo neagului, apoi se a ezară pe el, acoperindu-l. C ă ci pe fereastra larg deschisă p ă trundea un aer rece, rece...